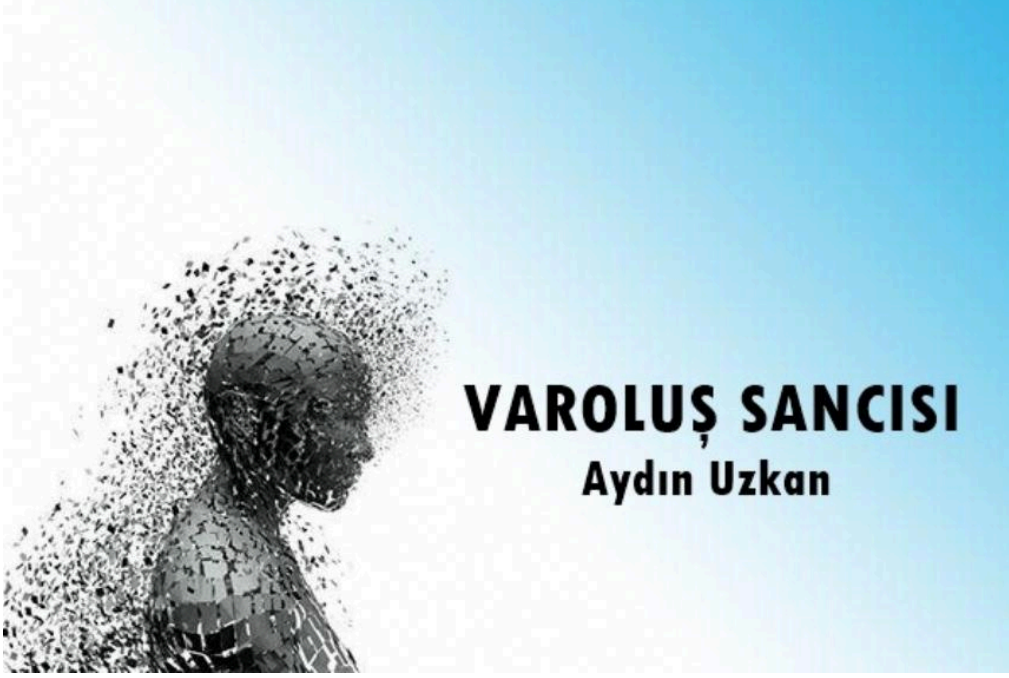

Varoluş Sancısı Aydın Uzman

– AYDIN UZKAN · 22 Ocak 2024

Her yer varoluş pazarı. İçimizde ve dışımızda, hem çok uzak hem çok yakın sancılı bir coğrafya misali. İzole ve edilgen bir durum değil asla. Her zerreyle ilişki halinde ,değişime açık bir süreç olarak varoluş bu. Boşluğun evrensel panzehri o.

Acelesi olmayan, gürül gürül çağlayan bir şelaleye benzer varoluş. Yaşam ve ölümün doğrusal şemasındaki sıfır noktasından başlayarak, hiçliğin kıyılarına doğru sonsuz bir azametle akmaya ve dökülmeye devam eder.

İnsan , varoluşun kükreyen şelalesinde sadece bir damla. Şelalenin içinde o'nun devindiği yere doğru, o'nu oluşturarak, ondan birer parça olarak ve o'nu tamamlayarak yol almakta .

Her nefes, yokluğun kucığından varoluşun kollarına atılmaya çalışmasının çırpınışları. Bir saniye sonranın bilinmeyen dramı , var olmanın en renksiz acısı.

Hayata dair dilimizden düşmeyen tüm keşke'ler , varoluş sancılarının en konuşkan olanı ama en acıtan tarafı.

Varoluş, acı çekerek doğmaktır. Bir tohum çiçek açarken, bir civciv yumurtasından çıkarken daima yırtılarak, yarılarak, sökülerek doğar. Doğuş, oluş ve varoluş bizatihi sancıdır.

Bu yüzden var olmak , rahatsız olmaya gebe. Varlık olmak, rahatsız olma riskini peşinen kabullenmekle eş. Var olmak acıtırken, yok olmanın acıyan tarafı yok.

Varlık ve yokluk acıya endeksli biraz da. Varoluşumuz ne kadar yoğunsa, rahatsızlığı ve incine bilirliği de o oranda artmakta . Yokluk ağrısız ama varlık sancılı. Bundandır ki, başı kesilen hayvanın , derisinin yüzülmesi ona acı vermez.

Yokluk , varoluşun yeni bir şekle dönüşmesi , kabuk değiştirmesi. Varlığın yokluğu, yokluğun varlığı takip ettiği ilahi döngüye selam durması. Ölüm, varoluşun dayanılmaz netliği.

Umarak demir alınan bir limandır varoluş. İçeri doğru ilk adımın ilk tezahürü. Ona yan bakıp görmezden gelmek ise, aklın ve ruhun çölleşmesi. Var oluştan istifa yok ama istifade etmek var.

Varoluşun külliyatı yokluk. Yüklemsiz cümle olmayacağı gibi, yokluk olmadan hiçlik gün yüzüne çıkamaz. Varoluş bir arayış ama insan bilmediğini nasıl arar ki ?

Her birimiz, varoluşumuzun farkında olmayacak kadar yokuz. Yoklar, kendimizdeki varları görmek için bir işaret. Yok yerine konulmanın dayanılmaz ezikliğini, var gibi görünmeye tercih etmek , ne renksiz bir acizlik.

İnanç, insanın varoluşun kaynağı ile iç derinlikli bağlantı kurduğu benliği . Bu bağ varoluşun uçlarından köklerine kadar hayatı besleyen bir damar. İnsan her şeyi sarıp kuşatanla bağ oluşturduğu zaman , hakiki varoluştan bir pay alabilir.

İnsan mutlu olduğunda bir hediye olarak görür varoluşu, mutsuz olduğunda bir ceza. Varoluşunu çözenin hayatı daha yaşanası, daha anlamlı . Bunu unutmak , zihnin varoluşuna ihanet !

.....